

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátkou JUDr. Veronikou Pupalovou
sídlem Májová 606/35, 350 02 Cheb

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, který spočíval ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu ze dne 13. 11. 2025, evidované pod č. j. OAM-0442470/DO-2025, pro její nepřijatelnost

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.
Základ sporu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal určení, že zásah žalovaného, kterým mu vrátil žádost jako nepřijatelnou podle zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace (dále jen „Lex Ukrajina“), byl nezákonný. Zároveň navrhl, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práva žalobce na dočasnou ochranu a přikázal mu obnovit stav před vrácením žádosti jako nepřijatelné. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, protože žalobce, byť je Ukrajinцем, není podle žalovaného osobou podle § 3 Lex Ukrajina. Ke dni 24. 2. 2022 totiž nepobýval na území Ukrajiny.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v ČR a jeho žádost neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná. Žalobce prokázal, že je občanem Ukrajiny, který na území EU nedisponuje žádným pobytovým oprávněním. Žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, který vychází z evropské judikatury. Žalobce odkazoval také na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55, kde výsledkem bylo udělení pobytového oprávnění cizinci z titulu dočasné ochrany poté, co zrušil již dříve udělené rumunské pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany. Žalobce je občanem Ukrajiny a nemůže se tam vrátit v obavě o svůj život. Pro svou cestu z Ukrajiny žalobce zvolil nejprve Polsko, poté se rozhodl přemístit do ČR. Žalobce namítal, že jeho žádost měla být žalovaným přijata a žalobce měl být vyzván k jasnému postupu, jak narovnat jakýkoliv případný nedostatek své žádosti. V postupu žalovaného spatřuje žalobce nezákonný zásah.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že vyhodnotil žalobcovu žádost o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina. Žalobce sám totiž do tiskopisu žádosti uvedl, že v době od 24. 2. 2022 až do podání žádosti byl držitelem platného víza nebo povolení k pobytu v jiném státu. Zároveň uvedl, že ke dni 24. 2. 2022 pobýval na území ČR. Žalovaný konstatoval, že žalobce je sice občanem Ukrajiny, nicméně ke dni 24. 2. 2022 na území Ukrajiny nepobýval. Z žalobcova cestovního dokladu č. X s platností od 14. 5. 2012 do 14. 5. 2022 bylo zjištěno, že mu bylo uděleno polské dlouhodobé vízum č. X s platností od 8. 9. 2021 do 14. 2. 2022, doba pobytu 160 dnů, počet vstupů „MULT“. Na základě uvedeného víza je podle přechodových razítek v cestovním dokladu zřejmé, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 14. 9. 2021. Dále pak vycestoval dne 11. 12. 2021 a opět přicestoval dne 23. 1. 2022. Vzhledem k tomu, že se odjezdové přechodové razítko v žádném z cestovních dokladů nenachází, je zřejmé, že po 23. 1. 2022 žalobce již schengenský prostor neopustil. Z toho je podle žalovaného potvrzeno, že žalobce se ke dni 24. 2. 2022 na území Ukrajiny nenacházel. Žalovaný rovněž poukazoval na to, že žalobce dlouhodobě realizuje svůj život mimo území Ukrajiny, jak vyplývá z jeho cestovních dokladů č. X a č. X. Žalobci bylo roku 2015 uděleno Polskou republikou několik dlouhodobých víz, přičemž poslední bylo vydáno s platností od 18. 8. 2023 do 16. 8. 2024. To bylo následně zrušeno. Žalobci bylo dále uděleno několik krátkodobých víz za účelem sezónního zaměstnání vydaných ČR. Z otisků přechodových razítek v žalobcových cestovních dokladech plyne, že žalobce od roku 2015 dlouhodobě pobýval na území Polské republiky nebo ČR. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2023, č. j. 11 A 111/2023-62, žalovaný uzavřel, že pobyt žalobce na Ukrajině neměl stálý

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

a dlouhodobý charakter. Žalovaný uvedl, že žalobce není možné považovat za vysídlenou osobu, neboť k tomu nedostačuje, že se žalobce nemůže bezpečně a trvale vrátit do země původu kvůli tamní situaci, ale je především nutné, aby tato situace byla důvodem, proč zemi původu vůbec opustil. Žalobce přitom území Ukrajiny neopustil v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu, nýbrž již dříve z jiných důvodů. Rozsudek Městského soudu v Praze, na který žalobce odkazoval v podané žalobě není na posuzovaný případ příslušný a nedopadá na něj, neboť se týkal osob, které získaly povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě a jejich žádost byla vyhodnocena jako nepřijatelná právě z toho důvodu. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV.

Právní posouzení věci soudem

4. Městský soud v Praze v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí (§ 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
5. O podané žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce s takovým projednáním věci ve stanovené lhůtě nevyjádřil nesouhlas a žalovaný s takovým projednáním věci výslovně souhlasil. Soud neshledal důvod nařídit jednání ani pro potřeby dokazování. Podkladem pro rozhodnutí soudu je primárně tiskopis žádosti o dočasnou ochranu, kterou žalobce podal u žalovaného a který mu žalovaný vrátil. Obsah tohoto dokumentu je oběma stranám z povahy věci dobře znám a není mezi nimi sporný. Všechny pro věc podstatné skutečnosti plynou z předloženého správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009 č. j. 9 Afs 8/2008-117). Posouzení důvodnosti žaloby spočívá v zodpovězení právní otázky.
6. Podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3.*
7. Podle § 3 odst. 1 Lex Ukrajina *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky uděluje dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a).*
8. Podle § 3 odst. 2 Lex Ukrajina *ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky dále, je-li účinné rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a), uděluje dočasnou ochranu cizinci, který doloží, že a) byl ke dni uvedenému v rozhodnutí Rady Evropské unie podle § 1 odst. 1 písm. a) držitelem platného povolení k trvalému pobytu na území Ukrajiny a b) jeho vycestování do státu, jehož je státním občanem, nebo části jeho území, anebo v případě osoby bez státního občanství do státu nebo části jeho území jeho posledního trvalého bydliště před vstupem na území Ukrajiny, není možné z důvodu hrozby skutečného nebezpečí podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky.*
9. Soud předně uvádí, že se skutkově obdobnými věcmi již Městský soud v Praze zabýval např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2025, č. j. 5 A 120/2025-24, nebo v rozsudku ze dne 5. 1. 2026, č. j. 3 A 181/2025-24. Soud se s jejich závěry ztotožnil a i v nyní posuzovaném případě z nich vyšel.
10. Přestože § 5 odst. 2 Lex Ukrajina vylučuje ze soudního přezkumu vrácení nepřijatelné žádosti cizinci, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2025 č. j. 1 Azs 174/2024-42

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

jednoznačně potvrdil, že vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina lze přezkoumat (srov. bod [25] citovaného rozsudku).

11. Dále soud připomíná, že i řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu ovládající řízení před správními soudy soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta jedné ze stran sporu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010 č. j. 4 As 3/2008-78, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012 č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 6. 10. 2015 č. j. 6 Afs 9/2015-31, obecně k řízení před správními soudy též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2025 č. j. 6 As 60/2024-110 či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2024 č. j. 10 A 53/2022-157).
12. Současně, ačkoli z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2022 č. j. 6 As 237/2021-56) plyne, že „v řízení o zásahové žalobě podle § 82 a násl. s. ř. s. správní soud neposuzuje zákonnost důvodů a úvah, které správní orgán vedly k zásahu, nýbrž zákonnost zásahu jako takového. [...] Soud se musí zabývat zákonností zásahu ze všech hledisek, která jsou mezi stranami sporná, a to i když se stanou spornými teprve během řízení před soudem“ (obdobně srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2021 č. j. 5 As 462/2019-35, body [42] a [43], nebo ze dne 11. 11. 2025 č. j. 2 As 54/2025-50, body [25] až [28]), z tohoto obecného pravidla existuje výjimka: „*Jelikož soud plně posuzuje zákonnost zásahu, není obecně vzato rozhodující, o jaké právní důvody správní orgán svůj zásah opřel. Toto odůvodnění může být relevantní, vyžaduje-li právní úprava, aby důvody zásahu byly sděleny osobě, které se zásah týká*“ (bod [27] citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 237/2021, srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2018 č. j. 1 As 145/2018-57). Na posuzovanou věc se aplikuje právě tato výjimka, jelikož Lex Ukrajina v § 5 odst. 2 stanoví, že Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti.
13. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu tak soud přezkoumává pouze zákonnost sděleného důvodu nepřijatelnosti této žádosti a nikoliv jiný. To odpovídá i bodu [23] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2025 č. j. 9 Azs 256/2023-31, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „i chybné uvedení důvodu vrácení žádosti bylo samo o sobě nezákonným zásahem, jelikož nemělo oporu v žalobcem v žádosti uvedených skutečnostech.“
14. V posuzované věci žalovaný žádost žalobci vrátil podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina z důvodu, že žalobce není osobou, na kterou se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382. Žalobce přitom v žalobě opírá svou argumentaci o rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 174/2024-42, ve kterém však žalovaný vrátil dočasnou ochranu jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Žalobní argumentace se tak míjí s rozhodným důvodem, pro který byla žalobci žádost vrácena jako nepřijatelná. S ohledem na uvedené soud pouze v míře obecnosti odpovídající argumentaci žalobce přezkoumal zákonnost rozhodného důvodu, pro který žalovaný přijetí jeho žádosti odepřel a tuto mu pro nepřijatelnost vrátil.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

15. K vlastnímu věcnému posouzení žaloby soud nejprve připomíná, že ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. může soud poskytnout tehdy, jsou-li kumulativně splněny podmínky, aby žalobce byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze žalobci ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65).
16. První, druhou, čtvrtou a pátou podmínku má soud za splněnou; nemá pochybnosti o tom, že vrácení žádosti směřuje přímo proti žalobci a že neudělení dočasné ochrany jej zkracuje na právech. Podstatou sporu je splnění třetí podmínky – zda šlo o zásah zákonný či nikoli.
17. Podle § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina je žádost nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, který není uveden v § 3. V § 3 uvedeného zákona jsou vymezeny osoby, na něž se zákon (dočasná ochrana) vztahuje. Podle § 3 odst. 1 tohoto zákona uděluje žalovaný dočasnou ochranu cizincům, na které se povinně vztahuje prováděcí rozhodnutí Rady 2022/382.
18. V prováděcím rozhodnutí Rady 2022/382, jež aktivovalo stav hromadného přílivu osob, jak jej předpokládá směrnice o dočasné ochraně, jsou takové osoby vymezeny zejména jako ukrajinští státní příslušníci pobývající na Ukrajině před 24. únorem 2022, kteří byli z Ukrajiny vysídleni dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil [čl. 2 odst. 1 písm. a)].
19. Pro přiznání ukrajinskému státnímu příslušníku postavení osoby oprávněné podle § 3 Lex Ukrajina je tak zapotřebí kumulativního splnění podmínky (i) pobytu na Ukrajině před 24. 2. 2022 a (ii) vysídlení z Ukrajiny dne 24. 2. 2022 nebo po tomto datu v důsledku vojenské invaze ruských ozbrojených sil.
20. Žalovaný má za to, že již první podmínka, a to podmínka existence pobytu na Ukrajině přede dnem 24. 2. 2022, v případě žalobce splněna nebyla, a to z důvodu, že žalobce k tomuto dni na území Ukrajiny prokazatelně nepobýval. Z žalobcova cestovního dokladu č. X s platností od 14. 5. 2012 do 14. 5. 2022 bylo zjištěno, že mu bylo uděleno polské dlouhodobé vízum č. X s platností od 8. 9. 2021 do 14. 2. 2022, doba pobytu 160 dnů, počet vstupů „MULT“. Na základě uvedeného víza je podle přechodových razítek v cestovním dokladu zřejmé, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 14. 9. 2021. Dále pak vycestoval dne 11. 12. 2021 a opět přicestoval dne 23. 1. 2022. Vzhledem k tomu, že se odjezdové přechodové razítko v žádném z cestovních dokladů nenachází, je zřejmé, že po 23. 1. 2022 žalobce již schengenský prostor neopustil. Žalovaný rovněž poukazoval na to, že žalobce dlouhodobě realizuje svůj život mimo území Ukrajiny, jak vyplývá z jeho cestovních dokladů č. X a č. X. Žalobci bylo roku 2015 uděleno Polskou republikou několik dlouhodobých víz, přičemž poslední bylo vydáno s platností od 18. 8. 2023 do 16. 8. 2024. Z toho je tedy zřejmé, že přede dnem 24. 2. 2022 žalobce nepobýval na území Ukrajiny, ale na území schengenského prostoru na základě dlouhodobého víza vydaného polskými orgány.
21. Žalobce v žalobě nepředkládá žádné argumenty brojící proti závěru žalovaného o neexistenci splnění podmínky „pobývání na území Ukrajiny“ přede dnem 24. 2. 2022. Svou argumentaci žalobce nedoplnil ani v návaznosti na vyjádření žalovaného, které žalobci soud zaslal. V souladu s dispoziční zásadou je to přitom žalobce, kdo by měl tato tvrzení uvádět. Soud si je

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

vědom judikatury Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 7. 3. 2025 č. j. 5 Azs 72/2024-21, uvedl, že žalovaný neprokázal, že žalobce se měl na území Ukrajiny nejen „práve“ fyzicky nacházet, ale mělo by se jednat o stálejší a dlouhodobější pobyt. V posuzovaném případě soud z pobytové historie žalobce shledal, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru dlouhodobě, a nejen k rozhodnému datu, což představuje dostatečnou oporu pro vydání napadeného rozhodnutí. Soud zohlednil, že žalobce v žalobě (a ani po písemném vyjádření žalovaného, které mu soud dal na vědomí) nijak nerozporoval v žádné žalobní námitce skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, resp. žádným skutkovým tvrzením nezpochybňoval, že opakovaně disponoval polskými dlouhodobými vízy a že minimálně od 23. 1. 2022 neopustil území schengenského prostoru. Jinými slovy, nenamítal a ani nedoložil délku či krátkodobost svého pobytu na území schengenu. Žalobce nijak nevyvracel skutkový a právní závěr žalovaného, že žalobce opustil Ukrajinu nikoli v důsledku probíhajícího ozbrojeného konfliktu, ale již dříve z jiných důvodů.

22. V návaznosti na výše uvedené soud ze správního spisu ověřil, že žalobce sám v žádosti o poskytnutí dočasné ochrany deklaroval, že ke dni 24. 2. 2022 pobýval v ČR. S tím korespondují i skutečnosti vyplývající ze správního spisu. Již první podmínka stanovená v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, tedy podmínka, že jde o osobu pobývajících na Ukrajině před 24. únorem 2022 [čl. 2 odst. 1 písm. a)], tak v případě žalobce nebyla splněna. Vzhledem k tomu, že zákonná úprava [§ 5 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 3 odst. 1 Lex Ukrajina] žádá, aby pro přijetí žádosti o udělení dočasné ochrany byly kumulativně splněny obě podmínky stanovené v čl. 2 odst. 1 prováděcího rozhodnutí Rady 2022/382, nepostupoval žalovaný *prima facie* nezákonně, pokud přijetí žádosti žalobce z důvodu nesplnění již jen první z uvedených podmínek odmítl. Postup žalovaného při odmítnutí přijetí žádosti žalobce o udělení dočasné ochrany ze dne 13. 11. 2025 tak soud neshledal nezákonným.

V.

Závěr a náklady řízení

23. Soud shrnuje, že soudní výluka je ve vztahu k důvodům nepřijatelnosti podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) Lex Ukrajina v rozporu s evropským právem a nelze ji aplikovat. Proto soud žalobu projednal a shledal, že není důvodná. Ve věci žalovaný konstatoval nepřijatelnost žádosti podle § 5 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, tento postup však žalobce nijak nezpochybnil, soud proto žalobu zamítl.
24. Odkaz žalobce na rozsudek Městského soudu Praze ze dne 28. 5. 2025, č. j. 6 A 122/2024-55 je na případ žalobce nepřiléhavý, neboť se týká osob, které získaly povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě a z tohoto důvodu byla jejich žádost vyhodnocena jako nepřijatelná, což však není případ žalobce.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud podle § 60 odst. 7 s. ř. s. náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. února 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.